

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/288/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1313209450
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboš Sádovský
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1313209450.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľuboša Sádovského a členov senátu JUDr. Ayše Pružinec Erenovej a JUDr. Silvie Walterovej v právnej veci navrhovateľov: X/ O. J., R.. XX.XX.XXXX, D. B.. K.W. A. A. Č.. XXXX/XX, U. - K., X/ K. H., R.. XX.XX.XXXX, J. B.. Č.. XXXX/XX, U., X/ O. D., R.. XX.XX.XXXX, B.. S.. A. Č.. XXXX/X, U., X/ E. W., R.. XX.XX.XXXX, B.. S.. J. Č.. XXXX/XX, U., X/ D. Q., R.. XX.XX.XXXX, N. B.. Č.. XX/XXXX, N., X/ E. V., R.. XX.XX.XXXX, I. P. Č.. XX, I., všetci zastúpení advokátom: JUDr. Jozef Brázdil, Trhová ul. č. 1, Zvolen, proti odporkyni: Slovenská sporiteľňa, a.s., Tomášikova ul. č. 48, Bratislava, IČO: 00 151 653, zastúpená advokátom: JUDr. Roman Kvasnica, Sad A. Kmeťa č. 24, Piešťany, o zaplatenie peňažných príspevkov z podporného dôchodkového fondu, na odvolanie odporkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III č. k. 45C/96/2013 - 219 zo dňa 13.01.2015, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

O trovách prvostupňového i odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom uložil odporkyni povinnosť zaplatiť navrhovateľke 1/ sumu 7.153,20 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 4.172,70 eur od 16.06.2013 do zaplatenia a vo výške 8,15 % ročne zo sumy 2.980,50 eur od 16.09.2014 do zaplatenia, navrhovateľke 2/ sumu 2.959,92 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 1.726,62 eur od 16.06.2013 do zaplatenia a vo výške 8,15 % ročne zo sumy 1.233,30 eur od 16.09.2014 do zaplatenia, navrhovateľke 3/ sumu 11.004,48 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 6.419,28 eur od 16.06.2013 do zaplatenia a vo výške 8,15 % ročne zo sumy 4.585,20 eur od 16.09.2014 do zaplatenia, navrhovateľke 4/ sumu 11.919,96 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 6.953,31 eur od 16.06.2013 do zaplatenia a vo výške 8,15 % ročne zo sumy 4.966,65 eur od 16.09.2014 do zaplatenia, navrhovateľke 5/ sumu 7.258,32 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 4.234,02 eur od 16.06.2013 do zaplatenia a vo výške 8,15 % ročne zo sumy 3.024,30 eur od 16.09.2014 do zaplatenia a navrhovateľke 6/ sumu 12.507,84 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 7.296,24 eur od 16.06.2013 do zaplatenia a vo výške 8,15 % ročne zo sumy 5.211,60 eur od 16.09.2014 do zaplatenia. Vo zvyšku návrh zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že o nich rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ustanovením § 39 v spojení s § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 842 OZ a § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. v znení neskorších predpisov a vecne tým, že každá z navrhovateľiek uzatvorila s odporkyňou Zmluvu o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu Slovenskej sporiteľne, a.s. (zmluva

o dôchodku), a to navrhovateľka 1/ dňa 08.02.1996, navrhovateľka 2/ dňa 27.05.1996, navrhovateľka 3/ dňa 30.09.1997, navrhovateľka 4/ dňa 01.12.1997, navrhovateľka 5/ dňa 25.02.1997 a navrhovateľka 6/ dňa 15.12.1994. Na základe predmetných zmlúv sa povinná (odporkyňa) zaviazala vyplácať príjmom (navrhovateľkám) zmluvne dojednanú sumu (navrhovateľke 1/ sumu 5.986,- Sk, navrhovateľke 2/ sumu 2.477,- Sk, navrhovateľke 3/ sumu 9.209,- Sk, navrhovateľke 4/ sumu 9.975,- Sk, navrhovateľke 5/ sumu 6.074,- Sk a navrhovateľke 6/ sumu 10.467,- Sk) vždy k 15-temu dňu každého mesiaca až do dožitia príjemcu, počnúc mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom začal príjemca poberať starobný alebo plný invalidný dôchodok. Súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania mal za to, že výpoveď odporkyne zo dňa 26.10.2009, ktorou ako povinná vypovedala zmluvný vzťah voči príjmom, je neplatná z dôvodu rozporu so zákonom, keďže vypovedať možno iba zmluvu dojednanú na dobu neurčitú a predmetná zmluva o dôchodku nebola uzatvorená na dobu neurčitú, ale na určenú dobu neurčitého trvania špecifikovaného určitým časovým úsekom, a preto má naďalej povinnosť navrhovateľkám zmluvné plnenia poskytovať. Súd prvého stupňa sa nestotožnil s názorom odporkyne, že podľa § 575 ods. 1 OZ zaniklo právo na plnenie, pretože sa stalo nemožným v zmysle zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, nakoľko plnenie zo zmluvy o dôchodku je hospodársky nedôvodným plnením bez akejkoľvek protihodnoty banke a uviedol, že ustanovenie § 27 ods. 8 zákona o bankách sa nevzťahuje na predmetnú zmluvu o dôchodku z dôvodu, že uvedené ustanovenie sa vôbec netýka interných vecí banky ako zamestnávateľa a jej zamestnanca, ale upravuje vzťahy banky navonok voči klientom či iným bankám v rámci podnikateľskej činnosti s tým, že uzatváranie zmlúv o dôchodku s vlastnými zamestnancami nie je podnikaním banky. Odhliadnuc od skutočnosti, že súd prvého stupňa mal za to, že na predmetný zmluvný vzťah nemožno aplikovať zákon o bankách, dospel k názoru, že zmluva o dôchodku nie je zmluvou, ktorá zaväzuje odporkyňu na hospodársky neoprávnené plnenie, alebo plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote, keď vychádzal zo skutočnosti, že navrhovateľky pracovali u odporkyne, poskytli jej určitú protihodnotu, odporkyňa mala zisk, preto vytvorila podporný dôchodkový fond, ktorý slúžil na podporu zabezpečenia životnej úrovne, ktorú pracovníci dosiahli v čase svojej pracovnej aktivity, na ocenenie ich vernosti a kvality práce. Vzhľadom na uvedené mal za to, že zmluva o dôchodku nie je zmluvou uzatváranou za nápadne nevýhodných podmienok s tým, že záväzok povinného zo zmluvy trval aj pri zmene jeho právnej formy, ako aj pre jeho právneho nástupcu a napokon uviedol, že odporkyňa plnila zo zmluvy o dôchodku od účinnosti zákona o bankách po 01.01.2002 až do jej vypovedania. Z uvedených dôvodov dospel k záveru, že návrh bol podaný dôvodne, a preto navrhovateľkám priznal nárok na peňažné plnenie, ktorý si uplatnili za obdobie od 01.09.2011 (hoci účinnosť zmluvy sa mala skončiť ešte dňom 31.03.2010) do 31.05.2013 (deň začatia konania), nakoľko v prospech navrhovateľiek za obdobie od apríla 2010 do augusta 2011 rozhodol súd prvého stupňa rozsudkom č. k. 16C/67/2010-154 zo dňa 12.12.2011 v spojení s rozhodnutím odvolacieho súdu.

V časti uplatneného príslušenstva z dlžnej sumy za obdobie od 01.06.2013 a za obdobie od 01.09.2014 návrh zamietol a priznal úrok z omeškania od 16.06.2013 a od 16.09.2014 až do zaplatenia, nakoľko odporkyňa sa dostala do omeškania s plnením peňažného záväzku až od 16. dňa nasledujúceho mesiaca, keďže podľa bodu 3 zmluvy bola odporkyňa povinná platiť mesačne vždy k 15. dňu každého mesiaca až do dožitia.

Proti tomuto rozsudku podala odporkyňa v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. d) a f) s tým, že rozhodnutie súdu prvého stupňa považuje za vecne nesprávne a navrhla napadnuté rozhodnutie zmeniť a návrh zamietnuť. V dôvodoch svojho odvolania namietla, že súd svojím zdôvodnením okolností, prečo sa na vec nemá použiť zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách, poprel základný účel tohto zákona a porušil ochranu vlastníckeho práva odporkyne, keďže takýmto výkladom jej neposkytuje rovnakú právnu ochranu, akú má garantovanú ustanovením čl. 20 ods. 1 Ústavy SR. Napadnuté rozhodnutie označila za návod, ako obísť zákonný zákaz uzatvárania a plnenia zmlúv, z ktorých banka nemá protiplnenie, keď neaplikoval ustanovenie § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona o bankách, ktorého účelom je zamedziť pokračovať v plneniach, ktoré nie sú v súlade so zákonom o bankách a takou činnosťou nie je ani plnenie zmluvy bez protiplnenia s tým, že citované ustanovenie sa neobmedzuje len na právne vzťahy vzniknuté pri výkone bankových činností a v tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že podľa § 1 zákona o bankách ide v posudzovanej veci o vzťahy súvisiace s organizáciou, riadením a čiastočne podnikaním odporkyne ako banky s tým, že právny vzťah navrhovateľky a odporkyne je pritom vzťahom banky a iného subjektu, pretože zmluva o dôchodku nebola uzatvorená skôr, ako sa skončil pracovnoprávny vzťah navrhovateľky k odporkyne. Uviedla, že právny vzťah založený zmluvou o dôchodku podľa § 842 Občianskeho zákonníka je zasiahnutý zákonom o bankách z dôvodu, že sa jedná o banke zakázanú činnosť, ktorej vykonávanie je v rozpore

so zákonom o bankách. Namietla tiež fakt, že súd v rozpore s § 27 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách konštatoval nepodložené skutkové zistenie, že nešlo o plnenie banky za nápadne nevýhodných podmienok. Odporkyňa zároveň spochybnila presvedčivosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p., keď sa súd prvého stupňa nevysporiadal s jej podstatnou právnou argumentáciou a takýto postup súdu označila za nezlučiteľný so zásadou spravodlivého súdneho konania z dôvodu odňatia jej práva konať pred súdom.

K odvolaniu odporcu sa písomne vyjadrili navrhovateľky 1/ až 6/ s tým, že rozsudok súdu prvého stupňa považujú za správny a zákonný a mali za to, že súd sa vysporiadal so všetkými námietkami odporkyne a logicky zdôvodnil všetky svoje výroky, a preto navrhli rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdiť. Navrhovateľky uviedli, že odporkyňa si účelovo prispôsobila interpretáciu ustanovení zákona o bankách, keď namietla neplatnosť zmluvy podľa § 575 OZ a konštatovali, že zmluva o dôchodku nie je zmluvou uzatvorenou na strane banky za nápadne nevýhodných podmienok, ktoré by banku zaväzovali na hospodársky neodôvodnené plnenie alebo na plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote s tým, že vznik podporného dôchodkového fondu odporkyne a jeho Štatútu bol dlhodobo pripravovaný v snahe odškodniť zamestnancov - dôchodcov, ktorí po uzatvorení takejto zmluvy na základe dohody nastúpili do starobného dôchodku. Poznamenali, že podľa zmluvy o dôchodku neurčitosť trvania záväzku platiť dôchodok znamená, že právo na dôchodok nemôže byť obmedzené určitým termínom, a teda jeho trvanie je určené na dobu života dôchodcu a plnenie zo zmluvy sa obmedzuje na osobu veriteľa. Navrhovateľky na záver svojho vyjadrenia deklarovali, že zmluvu o dôchodku nie je možné bez osobitnej dohody účastníkov alebo podmienok dohodnutých v zmluve vypovedať, lebo by nemala žiadny zmysel. K ostatným odvolacím námietkam odporkyne, navrhovateľky uviedli, že sú bezvýznamné, nakoľko sú iba opakovaním tvrdení a právnych úvah odporkyne počas celého konania.

Navrhovateľky 1/ až 6/ si v odvolacom konaní uplatnili náhradu trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej pomoci (vyjadrenie k odvolaniu) v polovičnej výške (navrhovateľka 1/ sumu 152,46 eur, navrhovateľka 2/ sumu 76,80 eur, navrhovateľka 3/ sumu 172,46 eur, navrhovateľka 4/ sumu 182,36 eur, navrhovateľka 5/ sumu 152,46 eur a navrhovateľka 6/ sumu 182,36 eur).

Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 O.s.p., túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., keďže pre nariadenie pojednávania neboli dané zákonné podmienky vyplývajúce z ustanovenia § 214 ods. 1 O.s.p. a rozsudok verejne vyhlásil podľa § 211 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p.

Súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 120 ods. 1 O.s.p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 132 O.s.p.) a na ich základe dospel k správny skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil (§ 157 ods. 2 O.s.p.).

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd sa plne stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že na právny vzťah založený medzi účastníkmi zmluvou o dôchodku nemožno aplikovať zákon o bankách, a teda ani ustanovenie § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou z dôvodu, že tento zákon sa vôbec netýka vzťahov upravených predmetnou zmluvou o dôchodku, t. j. interných vecí banky ako zamestnávateľa a jej zamestnanca a v tejto súvislosti je irelevantná námietka odporkyne, že k zatvoreniu zmluvy o dôchodku došlo až po skončení pracovného pomeru so zamestnancami, nakoľko odvolací súd uvádza, že sumy plnenia z podporného dôchodkového fondu odporkyne sa určovali rozdielom medzi priznaným starobným dôchodkom a percentuálnou sadzbou najvyššieho priznaného základného platu za posledných päť rokov pred prvým odchodom do starobného dôchodku, pričom táto percentuálna sadzba závisela od dĺžky nepretržitého hlavného pracovného pomeru, preto nie je správne tvrdenie odporkyne, že zmluva o dôchodku nie je zmluvou medzi zamestnancom a zamestnávateľom.

Odhliadnuc od skutočnosti, že v posudzovanej veci nemožno aplikovať zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách, nakoľko interné veci medzi bankou a jej zamestnancami, resp. bývalými zamestnancami, nespádajú do okruhu pôsobnosti tohto zákona, neobstojí námietka odporkyne, že plnenie podľa zmluvy o dôchodku je v rozpore so zákonom o bankách z dôvodu, že je hospodárky neodôvodneným plnením a plnením bez akejkoľvek poskytovanej protihodnoty. Z ustanovenia čl. I. Štatútu podporného dôchodkového fondu Slovenskej štátnej sporiteľne (SŠTSP), účinného od 01.07.1993, totiž explicitne vyplýva účel fondu, ktorý slúži na podporu zabezpečenia životnej úrovne, ktorú pracovníci SŠTSP dosiahli v čase svojej pracovnej aktivity, na ocenenie ich vernosti k SŠTSP, kvality ich práce a na podporu stabilizácie pracovníkov SŠTSP. Vzhľadom na uvedené nemožno konštatovať, že by odporkyňa plnila hospodársky neoprávnené a bez protihodnoty zo strany navrhovateľiek, keď vytvorenie podporného dôchodkového fondu bolo výrazom ohodnotenia dlhoročnej vernosti zamestnancov (navrhovateľiek) voči zamestnávateľovi (odporkyňi), a teda vznik fondu na základe Podnikovej kolektívnej zmluvy na rok 1993 predstavoval spätnú väzbu vo vzťahu ku kvalite práce zamestnancov.

So zreteľom na uvedené, bez ohľadu na bezpredmetnosť ustanovení zákona o bankách k posudzovanému zmluvnému vzťahu, nie je možné dospieť k záveru, že plnenie odporkyne z Podporného dôchodkového fondu je v rozpore s § 27 ods. 8 a § 119 ods. 3 prvá veta za bodkočiarkou zákona o bankách a predmetné zmluvy o dôchodku nemožno kvalifikovať ako zmluvy uzatvárané za nápadne nevýhodných podmienok, keďže ide o reálne existujúci osobitný zmluvný typ upravený ustanovením § 842 OZ, ako správe skonštatoval aj súd prvého stupňa. Z uvedeného záveru vyplýva aj neopodstatnenosť námietky odporkyne, že plnenie z predmetnej zmluvy je nemožné podľa § 575 OZ.

Podľa § 842 OZ, zmluvou o dôchodku sa zakladá niekomu na doživotne alebo na inak určenú dobu neurčitého trvania právo na vyplácanie určitého dôchodku.

V posudzovanej veci súd prvého stupňa vyhovel návrhu navrhovateľiek z dôvodu, že odporkyňa dňa 26.10.2009 neplatne vypovedala zmluvu o dôchodku, keďže podľa § 582 ods. 1 OZ zmluvu možno vypovedať v lehote troch mesiacov ku koncu kalendárneho štvrťroka za predpokladu, že zmluva je dojednaná na dobu neurčitú, a súd prvého stupňa predmetnú zmluvu o dôchodku správne vyhodnotil ako zmluvu uzatvorenú na určenú dobu neurčitého trvania (na doživotne) z dôvodu, že v zmluve bol presne vymedzený začiatok a koniec právneho vzťahu, preto odporkyňa nemohla dať výpoveď navrhovateľkám podľa § 582 ods. 1 OZ na ukončenie právneho vzťahu medzi účastníkmi zmluvného vzťahu. Odvolací súd uvádza, že právne závery súdu prvého stupňa týkajúce sa neplatnosti výpovede zo zmluvy o dôchodku, na ktorých svoje rozhodnutie vo veci samej založil, odporkyňa v odvolacom konaní nerozporovala. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvého stupňa však uvádza, že právo na vyplácanie určitého dôchodku sa zakladá na doživotne alebo na inak určenú dobu neurčitého trvania s tým, že uvedené obdobie je obligatórnym zákonným znakom zmluvy o dôchodku podľa § 842 OZ, preto v súlade s právnym názorom Ústavného súdu SR (sp. zn. II. ÚS 26/2012) je potrebné uviesť, že bolo by v rozpore s účelom a zmyslom právnej úpravy zmluvy o dôchodku pripustiť, aby istota poskytovania dôchodku oprávnenej osobe bola narušená možnosťou povinnej osoby kedykoľvek zmluvný vzťah ukončiť.

Odvolací súd preto dospel k záveru, že odvolanie odporkyne je v celom rozsahu nedôvodné, keďže jej argumentácia nemá právnu relevanciu k posudzovanej veci, nakoľko dôvodnosť súdom priznaných nárokov navrhovateľiek nespočíva v právnych skutočnostiach, ktoré namietala odporkyňa vo svojom odvolaní.

Hoci odporkyňa podala odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa v celom jeho rozsahu, proti výroku, ktorým súd vo zvyšku návrh zamietol, nenamietala žiadne skutočnosti. Odvolací súd má za to, že súd prvého stupňa v zamietajúcej časti svojho rozhodnutia, týkajúcej sa príslušenstva pohľadávky, rozhodol správne, keď priznal navrhovateľkám úrok z omeškania za obdobie od 16.06.2013 a od 16.09.2014 až do zaplatenia, a nie podľa uplatnených úrokov z omeškania za obdobie od 01.06.2013 a od 01.09.2014, nakoľko správne zistil, že podľa predmetných zmlúv bola odporkyňa povinná vyplácať plnenie vždy k 15-temu dňu mesiaca.

O náhrade trov konania rozhodol súd prvého stupňa správne v súlade s § 151 ods. 3 veta prvá O.s.p., podľa ktorého v zložitých prípadoch, najmä z dôvodu väčšieho počtu účastníkov konania alebo väčšieho

počtu nárokov uplatňovaných v konaní súd môže rozhodnúť, že o trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Z uvedených dôvodov odvolací súd, plne sa stotožňujúc s právnym záverom súdu prvého stupňa, napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozhodnutia postupom podľa § 224 ods. 4 O.s.p., podľa ktorého ak odvolací súd rozhoduje o odvolaní proti rozhodnutiu vo veci samej, ktorým nebolo rozhodnuté o trovách konania z dôvodu postupu podľa § 151 ods. 3 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1963/99/20160101>>, o trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.